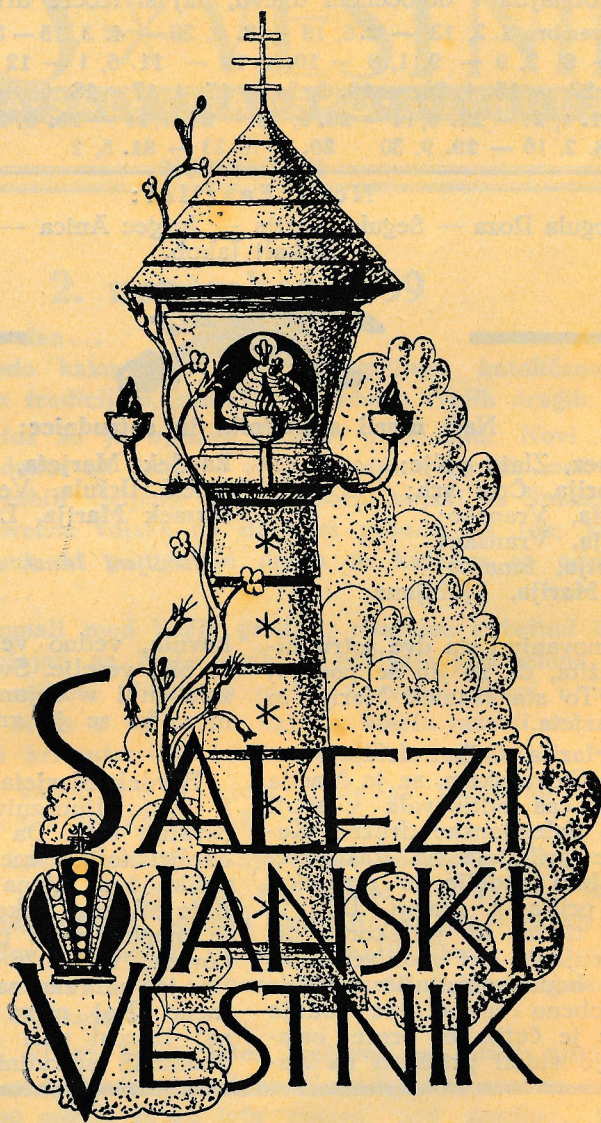

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO * SOTRVDSTVO * LETO 1939 * 11

Poštnina plačana v gotovini

Francis

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, k kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

▼ novembru 1. 2, 13 — 2. 6, 18 — 3. 8, 20 — 4. 3, 15 — 5. 4, 11 — 6. 7, 27
7. 9, 4 — 8. 2, 9 — 9. 1, 8 — 10. 4, 12 — 11. 6, 1 — 12. 3, 7 — 13. 5, 26
— 14. 8, 22 — 15. 1, 28 — 16. 3, 24 — 17. 4, 17 — 18. 6, 19 — 19. 2, 3 — 20.
5, 25 — 21. 4, 21 — 22. 6, 14 — 23. 9, 23 — 24. 7, 24 — 25. 6, 29 — 26. 1, 5 — 27.
4. 6 — 28. 2, 16 — 29. 9, 30 — 30. 3, 10 — 31. 5, 2.

Novi častilci:

12. 3, 7: Šegula Roza — Šegula Marija — Jurgec Anica — Možina Marica —
Kokalj Jakob.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Grošelj Janez, Zlato polje;
Habjan Marija, Črni vrh;
Pavel Jozefa, Vransko;
Cizel Marija, Vransko;
Naglič Marija, Šmarca;
Globočnik Marija, Ljubljana;

Bavdek Marjeta, Šmarje;
Nučič Uršula, Vel. Mlačevo;
Humek Marija, Ljubljana.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Med imenovanimi sta dve sotrudnici, ki zaslužita, da se jih še posebej spomnimo. To sta Humek Marija in Bavdek Marjeta.

Humek Marija. Odkar delujejo salezijanci na Slovenskem, se je Marija Humek ves čas odlikovala v svoji ljubezni do Salezijanske družbe. Kako rada je prihajala na Rakovnik! Skoraj ni bilo nedelje in praznika, da ne bi prišla k Mariji. Bila je ena izmed tistih, ki je skoraj nikdar ni manjkalo pri molitveni uri, nikdar pri shodu sotrudništva. Ni je zadržalo nobeno vreme. Še zadnje čase, ko se je čutila že precej oslabeledo, smo jo videli prihajati na Ra-

kovnik, vedno veselo in šaljivo, da je bilo veselje. Svojo ljubezen je kazala tudi v dejanju. Bila je sotrudnica, ki se je znala žrtvovati.

Bavdek Marjeta. Kako blaga duša! S svojo ljubeznivostjo si je znala osvajati srca. Da je v njeni vasi in okolici toliko vnetih sotrudnikov, je veliko tudi njena zasluga. Rakovnik ji je bil drag kakor njen dom. Kadar je mogla, se je prismehljala na Rakovnik, vedno s kakimi darovi, ki jih je nabrala za razne dobre namene. Naj uživa bogato plačilo in naj izprosi naši družbi mnogo sebi podobnih sotrudnic!

V a ž n o l

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

2. november 1939

ernih duš dan...

Spet bodo kakor leto za letom milijoni katoličanov, sledeč stoletnim tradicijam, romali na grobove svojih dragih.

Toda letos se je njihovo število pomnožilo. Novi sto tisoči romajo danes na grobove svojih prerano padlih mož in fantov, ki so zgubili življenje v bratomorni vojski na Španskem, onih,

ki so bili žrtve nesrečne vojske na daljnem vzhodu, in teh, ki so nam tako živo pred očmi, ki padajo še danes in katerim so odprta groba vrata dan za dnem...

Tudi mi bomo poromali med božje gredice, posajene z belimi in rdečimi krizantemami. Spominjali se bomo onih, ki počivajo pod zeleno rušo, prebili uro ali dve v njihovi bližini in molili za večni pokoj njihovih duš. Prižgali jim bomo sveče z željo, da naj jim kmalu zasveti večna Luč. Tudi zelenje z belimi krizantemami bomo položili na grobove.

Vse to bomo delali kakor leto za letom. Toda za sedaj bo to premalo. Letos moramo narediti še nekaj več:

Vsak dan beremo, kako granate pokajo, kako bombniki rušijo, kako padajo vojaki kakor zrelo klasje pod srpi žanjic. Vse to nam je preresen opomin, da je treba prositi božjega Voditelja, ki ima v rokah usodo posameznikov in narodov, naj oddalji od nas in naših domov to strašno nesrečo. Če ne, bomo kakor oni na severu romali ob letu na grobove naših prerano padlih mož in fantov.

Vsakdo izmed nas, ki se bomo letos srečevali na božji njivi, naj pomisli, da je dolžan z molitvijo in odpovedjo preprečiti strašno zlo. Vsakdo naj se zaveda, da bo morda že ob letu počival pod gomilo...

Utrgajmo beli krizantemin cvet, vzemimo ga s sabo za spomin, da nam bo to, kar je bil temu, ki je zapisal tele vrstice:

Beli cvet ostane meni,
da me spomni v uri hudi,
da le duša bo ostala,
truplo pa strohnelo v grudi.

Kostanj posebne sorte

Po salezijanskih zavodih je že od nekdaj navada, da se gojencem na večer pred praznikom Vernih duš deli kostanj. To se ponavlja v spomin na dogodek iz l. 1849. v Oratoriju.

Tega leta so dečki v nedeljo na praznik Vseh svetnikov opravljali vajo za srečno smrt, zbrani v cerkvi sv. Frančiška Saleškega. Don Bosko je nato peljal notranje in zunanje gojence na mestno pokopališče, kjer so molili za pokojne; ko se vrnejo, jim je obljubil, da bo dobil vsakdo izmed njih prgišče kostanja. Mama Marjeta ga je kupila tri vreče. Ker je mislila, da hoče don Bosko z njim dečke le

nekoliko razveseliti, ga ni skuhala več kot tri lonce. Jožef Buzzetti je prišel pred drugimi domov in stopil v kuhinjo. Ker je opazil, da se kuha premalo kostanja za vse dečke, se je začel hudovati nad mamo Marjeto, zakaj ga ni pripravila več. Toda v tako kratkem času ni bilo mogoče ničesar predugačiti. Dečki so že prihajali domov in se zbirali pred cerkvijo sv. Frančiška. Don Bosko je stopil na prag, pripravljen, da sam razdeli kostanj gojencem. Buzzetti je kuhani kostanj stresel iz piskrov v košaro in jo prinesel don Bosku. Ker je ta mislil, da je mama skuhala ves

kupljeni kostanj, ga je vsakemu dečku natresel polno kapo. Buzzetti si je bil koj na jasnem, da tako don Bosko ne bo mogel obdarovati vseh dečkov, zato ga je opozoril:

„Kaj pa delate, don Bosko? Saj ga nimamo pripravljenega za vse. Če boste tako deli, jih niti polovica ne bo dobila.“

„Pač,“ je odgovoril don Bosko, „saj smo ga kupili tri vreče in mama je vsega skuhala.“

„Ne, ne! Samo tole je pripravljeno,“ je ponavljal Buzzetti.

Don Bosku je bilo hudo, da bi moral zmanjšati vsakemu dečku namenjeni del, zato je mirno odgovoril:

„Nadaljujmo, dokler bo kaj.“

In naslednji so dobili prav toliko kot prvi. Buzzetti je zmajeval z glavo in gledal don Boska, dokler v košarici ni bilo kostanja več kot za dva ali tri. Dečkov je bilo vseh okoli 600, kostanj je pa dobila komaj ena tretjina. Velikemu veselju je sledil zaskrbljen

Veselo jesensko razpoloženje naše mladine

mol, ko so bližnji opazili, da je košarica skoro prazna.

Don Bosko je še vedno mislil, da je mama Marjeta iz previdnosti ostali kostanj spravila, zato ga je šel sam iskat. Toda začuden je moral ugotoviti, da ga res ni bilo več kuhanega. Na štedilniku je bil sicer še majhen piskerček kuhanega kostanja, toda ta je bil namenjen za predstojnike. Kaj sedaj? Don Bosko ni zgubil radi tega glave, ampak je rekel: „Kostanj sem obljubil in ga hočem dati!“ Vzel je veliko luknjičasto zajemalko, jo napolnil s kostanjem in začel deliti preostali kostanj. Tu se je zgodilo nekaj čudovitega. Buzzetti je bil ves iz sebe. Don Bosko je polnil zajemalko, delil kostanj in zajemal vedno znova, kostanja pa v košari ni hotelo zmanjkati.

Ne za dva ali tri, za vseh 400 dečkov ga je bilo dovolj. Buzzetti je odnesel košaro v kuhinjo in videl, da je kostanja ostalo toliko, da bi ga bil lahko dobil še eden. To je bil don Boskov delež, ki mu ga je Marija ljubeznivo prihranila.

Vest o čudovitem dogodku se je naglo širila od ust do ust. Bližnji so jo pripovedovali tistim, ki so se že oddaljili, in vsi dečki so ponavljali: „Don Bosko je svetnik, don Bosko je svetnik!“ — Trajalo je precej dolgo, da so se dečki pomirili in da se je val navdušenja polegel.

V spomin na ta dogodek je vpeljal že don Bosko običaj, da se na praznik Vseh svetnikov gojencem deli kostanj. Ta navada se je kmalu razširila po vseh salezijanskih zavodih.

Glava in srce družine

(Iz okrožnice Plja XI.: O krščanskem zakonu.)

V domačem, po vezi ljubezni utrjenem sožitju mora vladati, kakor pravi sv. Avgustin, red ljubezni. Ta red obsega prvenstvo moža nad ženo in otroki ter voljno in neprisiljeno podrejenost in pokornost žene, ki jo priporoča apostol z naslednjimi besedami: „Žene naj bodo svojim možem podložne, kakor Gospodu; zakaj mož je glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi“ (Ef 5, 22).

Ta pokorščina pa ne zanikuje in ne jemlje svobode, ki po vsej pravici pristoji ženi tako po odličnosti človeške osebe, kakor po plemenitih nalogah soproge, matere in družice. Ta pokorščina tudi ne veleva, da bi žena ustrezala vsem mogočim moževim željam, ki se morda s pametjo in dostojanstvom žene manj skladajo. Ta pokorščina tudi slednjič ne pravi, da je ženo prištevati k osebam, ki se v pravi imenujejo nedoletne in ki se jim radi pomanjkanja zrele sodbe in radi neizkušenosti v življenju navadno ne prepušča svobodno odločevanje v pravnih zadevah. Ta pokorščina prepoveduje marveč tisto pretirano svo-

bodo, ki se ne meni za blaginjo rodbine, prepoveduje v družinskem telesu ločiti srce od glave, kar bi bilo vsemu telesu v največjo škodo in najbližja nevarnost za pogin. Ako je namreč mož glava, je žena srce, in kakor ima mož prvo mesto v vladanju, tako sme in mora žena zase zahtevati sebi svojsko prvenstvo ljubezni.

Koliko in kako je žena možu podrejena, se razlikuje po osebnih, krajevnih in časovnih razmerah; da, če mož svojih dolžnosti ne izvršuje, je naloga žene nadomestovati ga v vodstvu rodbine. Toda ustroj sam rodbine in nje od Boga dana in potrjena osnovna postava se nikdar in nikjer ne sme rušiti ali kršiti.

O razmerju, ki mora biti med možem in ženo, kaj modro uči Naš prednik Leon XIII. blaženega spomina v navedeni okrožnici o krščanskem zakonu: „Mož je gospodar rodbine in glava žene, ki pa, ker je meso iz njegovega mesa in kost iz njegove kosti, bodi podložna in pokorna možu ne kakor dekla, ampak kakor družica,

tako da bo nje pokorščina npravna in častna. V njem pa, ki načeluje, in v njej, ki je pokorna, naj vedno božja ljubezen urejuje dolžnosti, saj nosita eden podobo Kristusa, druga podobo Cerkve.“ — To so torej stvari, ki jih obsega zakonska zvestoba: enotnost,

čistost, ljubezen, častna in plemenita pokorščina. Kolikor besed, toliko koristi za zakonca in zakon, ki varno čuva jo in množe mir, dostojanstvo in srečo zakona. Zato pač ni čudo, da so to zvestobo vedno imeli in šteli med posebne zakonu svojske dobrine.

Sklep K K K glede društev

Kongres Kristusa Kralja spominja slovenske starše, da mora biti vsa ka vzgoja verska. Zato starši po svoji vesti ne smejo dopuščati svojim odraščajočim otrokom vstopa v nobeno mladinsko društvo, kjer vzgoja ni verska ali kjer vlada celo protiverski duh.

KKK priznava, da so katoliška društva, posebno za mladino, potrebna. Mora pa biti vzgoja v njih verska, t. j. člani se morajo navajati k izpolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedi in k prejemanju sv. zakramentov, nikdar pa društva ne smejo odvracati od Cerkve in motiti družinskega življenja. Članom se priporoča vstop v stanovske Marijine kongregacije, Katoliško akcijo, Apostolstvo mož in fantov ter druge cerkvene družbe. Najuspešnejše sredstvo za pravo vzgojo so duhovne vaje v za to določenih domovih. Zato naj društva skrbijo, da se jih člani radi udeležujejo.

Sama vnanja olika in umska izobrazba človeka ne blaži in ne dviga: versko globoko prežeti člani bodo najboljše izobraženi. Mladina naj se po prosvetnih društvih navdušuje za verske vzore in vzgaja za laiški apostolat.

Ničesar ne sme biti v katoliških društvih, kar ni v skladu z vero in krščansko moralno. V ženskih organizacijah ničesar, kar ni primerno nežni ženski naravi. Prireditve, izleti in podobno morajo biti ločeni po spolih.

Počitnice v misijonih

(Ernest Saksida, Cuyabá, Brazilija.)

Kakor naši dijaki tako se tudi mi kleriki veselimo počitnic. Tu v našem mestu bi bilo med počitnicami nezno-
sno, tako je vroče. Zato je prav, da nas predstojniki vsako leto pošljejo v Sangradouro, misijonsko vasico, ki leži v osrčju brezskončnih gozdov. Pred 20 leti je pot z mulami trajala

do 40 dni, sedaj pa smo z avtomobilom v treh dneh na cilju.

Cez drn in strn

Naj vam malo opišem to zanimivo potovanje, kakor tudi bivanje v Sangradouro.

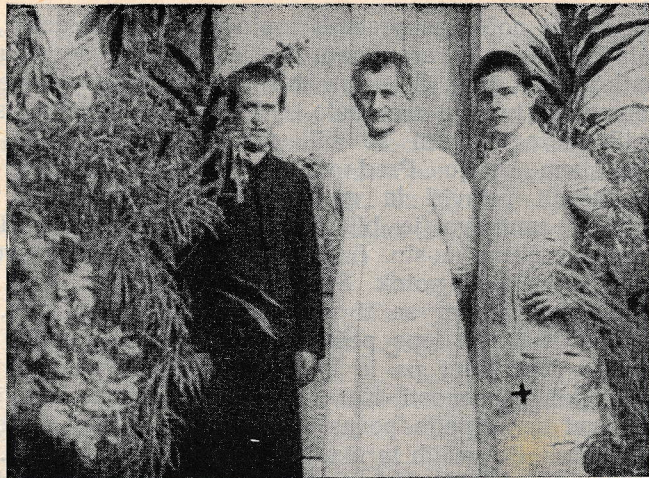
Saj veste, kako se mladina poslavlja

pred odhodom na počitnice. Prileže se, ko tako po desetih mesecih daš slovo knjigam. Na pot! Z nasmehom in pesmijo se naložimo na avto in v zgodnjem jutru vznemirimo okolico. Deset nas je. Motor zabrni, — avto se požene kot izstreljena puščica; čez pol ure smo v gozdovih, nato na brezskončnih planjavah. Kakšna rodovita zemlja! Pa žive duše nikjer, vasi nikjer. Spomnil sem se naših ubogih kmetov na Krasu, s kakšno težavo in ljubeznijo obdelujejo in negujejo kamniti košček grunta, da pridelajo svoj borni kruhek. Tukaj pa cele rodovitne pokrajine brez gospodarja...

Kot vsako leto nas tudi letos spremlja dež. Kaj hočemo, saj je pri nas zdaj deževna doba. Potovanje v tem času je kar nevarno. Mehka zemlja se namreč razleze, malo rabljenje ceste se razmoči in kaj lahko se pripeti nesreča. Tako pozno popoldne dohitimo šoferja, ki ima s svojim vozom veliko smolo. Zavozil je namreč v blatno jamo na cesti in na vso moč silil stroj, da ga potegne; sicer se je nazadnje izvlekel, toda med zadnjimi kolesi je počila os in tako revež obtiči, dokler mu spremljevalec z drugim avtom ne pripelje iz mesta nove osi.

Mi pa veselo naprej! Čez kako uro pride strašna nevihta. Bil je naliv, kot ga ne pomnim. Lahko si mislite, kako smo se stiskali v našem s platnom pokritem vozu. Po nevihti pridivja mrzel veter, prava burja. Pomislite: zjutraj je bilo 40 stopinj vročine, sedaj pa je termometer padel za celih 35 stopinj in kaže samo 5 stopinj nad ničlo! Kako nevarno je to za zdravje.

Bliža se noč. Ustavimo se pri neki baraki. Tu si vsakdo uredi prenočišče, kakor ve in zna, glavno, da imamo streho nad seboj in štiri stene okrog.

Cuyaba (Brazilija): Zastopniki treh slovanskih narodov: prvi na levi je Poljak; srednji Slovak (Vil. Vagač), tretji Slovenec (Ernest Saksida).

— Ko smo menda najbolj trdno spali, pa ti prilomasti naš zanimivi šofer in zapove: odhod. Vsem se nam zdi čudno, ker je noč le malo prekratka. Ko odmolimo jutranje molitve, pa doženemo, da je na pravi uri komaj ena čez polnoč, le šoferjeva vetrnica je že kazala pet zjutraj. Zopet je bilo smeha in jeze. Malo še zadremljemo, nato pa odrinemo.

Okrog poldne privozimo do prve hiše; tu se malo podložimo, pa spet naprej na dolgo pot. Cesta blatna, voda jo tu in tam čez in čez zaliva. Nekaj čez peto uro popoldne se naš motor nenadoma ustavi. Obtičali smo v blatu. Hitro poskačemo z voza, pomečemo kovčege na rob ceste in z rokami pomagamo opešanemu motorju do moči. Po dveh urah »odmora« smo zopet na avtomobilu in se peljemo kakor ameriški milijonarji.

Zopet se noči. Imamo še velik načrt: tri ure vožnje skozi gozdove in ravni. Tam nekje ob cesti nas čaka baraka, naše prenočišče, kot je odločil šofer. Motor veselo brni v gluho noč. Pošastne sence se dvigajo in izginjajo ob strani, mi pa na tihem molimo, da bi srečno privozili do cilja. Po večerni molitvi smo zopet vsi veseli in tako hitro minevajo ure. Na cilju!

Po kratki noči nas prebudi toplo pomladno sonce. Krasen dan. To je bil najlepši del poti. Sicer pa misijonske romantike tudi ni manjkalo. Od prejšnjih deževnih dni so bili mostovi v slabem stanju. Pred vsakim smo se morali ustaviti in ga pregledati. Najbolj zanimivo je bilo pri nekem res ameriškem mostu. Imel je le dve bruni čez širok potok. Sicer sta bili močni, pa vendar se ti vrtili v glavi, ko moraš jahati lepo peš čez to globočino. Naš šofer pa je že vajen teh ameriških posebnosti. Kot kak glumač po vrvi se pripelje počasi po brunih čez potok. Po večjih in manjših nezgodah smo popoldne okrog četrte ure na cilju. V Sangradouru smo. Sobratje nas veselo sprejmejo in že se počutimo kakor doma.

V Sangradouru

Naša misijonska postaja je kaj preprosta. Zidana je iz blata. Okrog je naselbina Bororos. Naj vam o njih kako povem! Zelo zanimivi so, zlasti moški; pomislite, odrasli dedci, pa nimajo nobene dlavičice pod nosom ne na bradi. Že v zgodnji mladosti jim namreč starši vse populijo. Ali junaki pa so. Ves dan prenašati do 100 kg

težka debela, to ni zanje nič posebnega; še utrjeni ne zgledajo. Bororos se razlikujejo od drugih plemen po luknjici na spodnji ustnici. To luknjico dobi mali Bororos že par dni po rojstvu. Na splošno so bolj leni. Kar dva dneva v tednu imajo za počitek: v soboto, ki je dan lova, in v nedeljo, ki jo na svoj način posvetijo ljubemu Bogu.

Počitnice. Dnevi teko kot voda za vasico. Kar škoda se nam zdi. Poleg navadnega počitniškega programa, še vsak dan jašemo. Imamo pet konj. Vsako popoldne so naši, je odločil g. ravnatelj. Naše ture so kaj različne, odvisno pač od poguma jahalca. Če se spustimo kam proti gozdovom, se moramo že oborožiti s puško, ker kdo ve kake prijatelje lahko vse srečaš v teh krajih. Zunaj postaje kje počivati ali zaspiti, je nemogoče. Saj ne veš, če se boš živ zbudil, zdrav pa gotovo ne; zlasti mravlje so nadležne.

Zemlja je tu vsa razpokana in luknjičasta. Veliko teh lukenj naredi žival »tatú«. V nevarnosti si zna v trenutku izkopati luknjo in izgineti. Na nekem sprehodu sva s tovarišem hotela ujeti malega »tatú«; tekla sva za njim. Ko vidi, da je izgubljen, se

Cuyaba
(Brazilija):
Bororec
z mladim
krokodilom
v naročju.

koj zapiči v zemljo in — izginja. Ko sem pritekel, sem ga zgrabil le še za rep; upal sem, da ga izvlečem. Toda kakšna sila v tej živali! Vsa moja kranjska moč ni zadostovala, da bi žival izvlekel; le rep mi je pustila za spomin.

Takih in podobnih spominov se je nabiralo vsak dan več. Počitnice so

hitro minevale. Pot nazaj je bila prav tako zanimiva kot ob prihodu.

Tako sem Vam na hitro opisal naše misijonske počitnice. Sicer niso take kakor tam v domovini, počitnice so pa le. Tudi misijonar si mora narediti malo počitnic, zlasti mi, ki se za pravo misijonsko delo šele pripravljamo.

Med gobavci

Salezijanski misijonar duh. Jožef Dal Broi iz Asama v Indiji opisuje vrhovnemu predstojniku svoje vtise iz naselbine gobavcev v Turi. Takole pravi:

Dragi oče! Vrnil sem se z običajnega obiska pri gobavcih v Turi in kar ne morem izraziti mešanih občutkov žalosti in veselja, ki mi napolnjujejo srce.

To krat sem vzel s seboj gramofon in posrečilo se mi je, da sem za dobro uro razveselil uboge gobavce, ki so se vsi radovedni gnetli okoli mene. Kako začudeno so se spogledovali in s kako glasnim smehom so dostavljali svoje pripombe. Najbolj so se navduševali za duete, ki so si jih razlagali kot prepire med belim možem in belo ženo. Smejali so se na vse pretege. V moje veliko zadovoljstvo so mogli vsaj za trenutek pozabiti na svojo nesrečno bolezen, ki neprestano razjeda njihovo telo, dokler ga popolnoma ne uniči!

Mladi in stari, možje in žene žive skupaj v vasi, ne preveč v redu in precej pomešani med seboj. Po večini žive porazdeljeni v družine po kočicah; tako bo tudi tisti, ki še ni okužen, kmalu deležen skupne usode. Najbolj gane človeka, ko najde nemalo še zdravih oseb, ki se iz ljubezni do staršev ali pa kar tako posvetijo strežbi bolnikov in se prej ali slej nalezejo iste bolezni. Po največ so to mlada dekleta ali otroci. V zavetišču je sedaj 120 bolnikov, kar je malenkosten del gobavcev iz Garovske pokrajine. Ugledni zdravniki

so mnogo raziskovali vzrok, zakaj se širijo gobe, pa za zdaj še brez uspeha; čudno je le to, da se bolezen širi skoraj izključno le v tem rodu. Kajti, izvzemši kakšen posamezen primer, noben drug narod v Asamu ni podvržen tej bolezni. Vendar smo ugotovili pri nekaterih bolnikih, ki so sedaj v zavetišču pa ne spadajo v rod Garos, da so podlegli bolezni po več letih življenja na teh hribih. Večina bolnikov se žal ne javlja zdravnikom, ki ob določenem času pridejo v vas, in tudi ne želijo oskrbe v zavetišču. Ker so se rodili in živeli v svobodi pragozdov, hočejo na nesrečo ostati v tej svobodi, dokler ne postanejo v napotje in nevarnost ne samo družini, ampak tudi vsej vasi. Tedaj pridejo v oskrbo oblasti, ki je primorana skrbeti tudi za družino, ker je navadno že vso okužila ta neusmiljena bolezen. Drugim pa se posreči uiti in se za tečejo v druge vasi, dokler jih zavoljo nagnusne in nevarne bolezni, tudi od tam ne zapodijo. Tedaj se spremeni njihovo življenje v pravi pekel. Razdejani od bolezni, ter brez vsake pomoči in zdravil, se prepustijo obupnemu stanju in veliko jih umre od gladu in raznih neprilik, še preden bi jim bolezen sama vzela življenje.

Bolj pametni pa — posebno kadar zdravnik izroči v oskrbo vso družino — pridejo v zavetišče v Turi. S tem si sicer podaljšajo svoje vice tu na zemlji, vendar pa vsaj dostojno živijo, dokler jih bolezen ne uniči.

Tukaj potem vlada odmeri vsakemu bolniku dnevno količino riža in za-

bele, kar si potem skuhajo vsak zase ali pa po skupinah. Zaradi tega potrebujejo pomoči zlasti tisti, ki si ne morejo več sami pomagati, ker je njihova bolezen že tako napredovala, da so zgubili vid ali roke ali noge.

Ah, če bi mogli vse te nesrečnike zbrati v čisto našem zavetišču pod oskrbo naših junaških sester, koliko dobrega bi se storilo!

Sicer ne manjka dobrih sester, ki so pripravljene žrtvovati se za uboge gobavce, pač pa manjka sredstev, ljubi oče; nimamo denarja za zidavo hiše,

ki bi služila za stanovanje sester v Turi. Ta naša revščina nam bo prekritžala ne vem koliko lepih načrtov. Molite, dragi oče, da bi mogli najti dobrotnikov, ki bodo priskočili na pomoč tem nesrečnikom. Za veliko noč smo že imeli lepo tolažbo: kljub temu, da je bil nekaj časa v zavetišču samo en katoličan, smo vendar mogli podeliti sv. krst nekemu mladeniču. Število katehumenov pa je poskočilo na enajst; tudi je že več starejših, ki se udeležujejo pouka v krščanski veri.

Pod sužnim jarmom

Misijonar Marocchino opisuje težave in bedo brezpravnih parijcev v Indiji. Takole pravi:

Zdaj sem se že udomačil na svojem novem misijonskem polju v Indiji in se nekoliko seznanil z okoliškim prebivalstvom. Ena izmed najbolj žalostnih stvari, ki sem jih našel v tem kraju, so zemljiški sužnji. To so nesrečni parijci, ki delajo na veleposestvih, prepuščeni samovolji svojih brezvestnih in brezsrčnih zemljiških gospodov (zemindarjev).

To je tudi tisti razlog, ki v našem času privede toliko parijcev h katoliškemu misijonarju. V Indiji je teh nesrečnežev okrog 70 milijonov.

Pred nekaj dnevi je prišlo v naše misijonsko središče v mestu Saharanpurju kakih dvanajst Indijcev. Vodil jih je mož z velikim pisanim turbanom na glavi. Vsi so bili oboroženi z bati iz bambusa. Po teh krajih, kjer se potikajo divje zveri in roparji »dakaiti«, ni varno potovati brez gorjače.

Bili so prašni od nog do glave, zato se mi je že koj zdelo, da imajo dolgo pot za seboj. Njihov obraz pa je napovedal, da so iz kaste parijcev.

Vsi obenem so me pozdravili: „Salam Hazur!“ (Pozdravljeni, visokost!), se istočasno pobožno priklonili in se z iztegnjeno dlanjo desne roke dotaknili svojega čela v znamenje spo-

štovanja. Iz vsega njihovega vedenja se je videlo, da so prišli k meni radi važne zadeve.

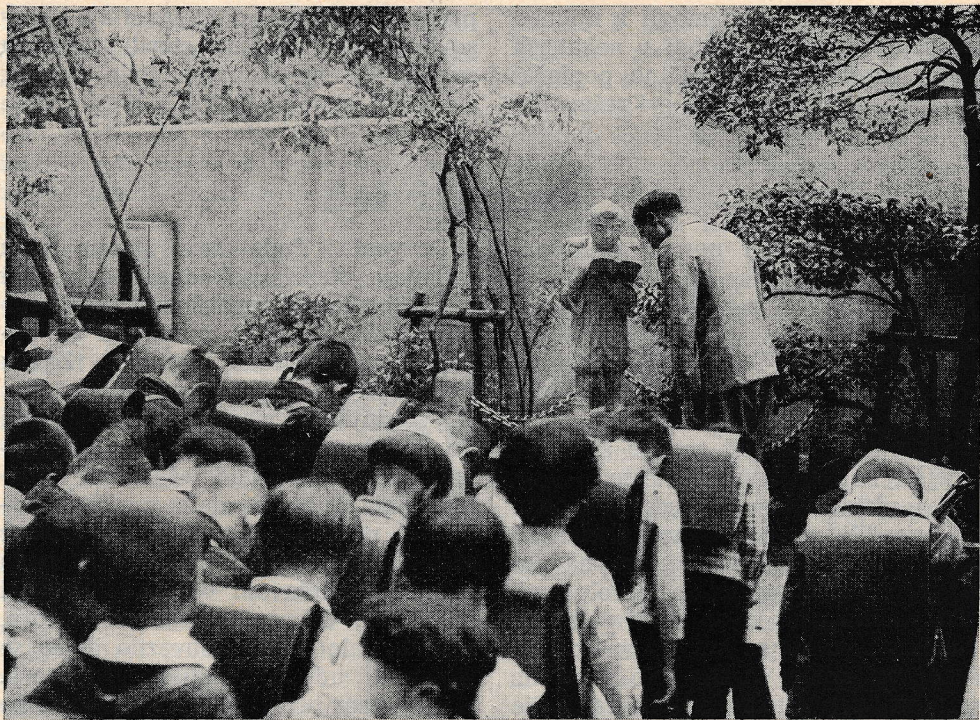
„Dobri ljudje, odkod ste in kaj želite?“

„Prišli smo iz Labakrija. Radi bi videli tvoje obličje in ti izročili naše prisrčne pozdrave!“

Če človek ne bi poznal indijskih navad, bi res utegnil misliti, da so si ti ljudje privoščili tako dolg sprehod pod žgočim soncem in po debelem prahu iz golega veselja, da vidijo moj ljubi obraz in me prisrčno pozdravijo. Kaj še! Za temi pokloni — kot za marsikatero drugo vljudnostjo — skriva Indijec čisto kaj drugega. Njihova prastara in okostenela pravila za lepo vedenje ne dovoljujejo nikoli, da odkrito poveš namen svojega obiska, zlasti če obisk velja kakemu odličnemu človeku. Njegova dolžnost je, da ugame, čemu si prišel k njemu. Na srečo to ni tako težko.

„No dobro, če je tako, pa mi povej, čauduri (poglarar), kaj se vam je zgodilo in s čim naj vam pomagam?“

Mož je komaj čakal na te besede. Ozre se po tovariših, ki so počepnili kar na tla okrog naju, in začne pripovedovati v pisnem indijskem slogu, z živahnimi kretnjami, v slikovitih prispodobah in duhovitih izrekih. Tovariši so mu od časa do časa v važnejših stvareh glasno pritrjevali. Tožil

Moderna japonska šola. Učitelj z otroki se klanja pred kipom Ninomiya Kinžiroja, ki je varuh japonske učeče se mladine.

je, da jih njihovi zemindarji (zemljiški gospodje) načrtno odirajo. Garati morajo na polju od jutra do večera, plače, za katero so se pogodili, pa jim sploh ne dajo ali pa le kako malenkost. Če pa se le količkaj glasneje pritožijo, jim sipahi (biriči v službi zemindarjev) odgovorijo z batinami. S svojimi sipahi uganjajo zemindarji nad njimi vsakršna nasilja. „Slabše se nam godi kot psom,“ je končal poglavar, „čemu bi se torej še držali hindujske vere? Nikoli nam ni izkazala niti najmanjše dobrote, pač pa nas je zasušnjila, nas vrgla pod noge teh ljudi. Po njihovem smo mi prekleto seme, ki drugega ne zasluži kot palico!“

Vas Labakri stoji kakih 25 milj daleč od mesta Saharanpurja, ob veliki cesti, ki vodi iz Punjaba in s severoindijskih mejá. Nekdaj so po tej cesti korakale v Indijo mohamedanske čete in njihovi osvojevalni vladarji,

zdaj pa je zanemarjena, prašna, razrita. Le črede lenih bivolov se vlačijo po njej, karavane, skupine utrujenih potnikov, ki jih bičajo žarki žgočega indijskega sonca.

Kakor Labakri, tako prosijo mnoge druge vasi, naj jih poučimo v katoliški veri, v veri, ki uči, da smo si vsi bratje v Kristusu, da ni razlike barve in kaste, v veri, ki objema ves svet, vsa bitja.

Tudi za parižce je prišla ura rešitve. Stegujejo k nam svoje roke in prosijo, da jim kot bratje priskočimo na pomoč. Kako srečni bi bili ti otroci, če bi se mogli v kaki koči vsaj eno urico na dan učiti branja in pisanja in poslušati osnovne nauke katoliške vere. Toda če hočemo vzgojiti te siromake k pravemu krščanskemu življenju, so nam neobhodno potrebne šole in dobri katehisti domačini vsaj v večjih naseljih.

Prosimo torej, priporočite nas do-

brim srcem, da bomo mogli z njihovo pomočjo odpreti šole vsaj v nekaterih večjih vaseh. Bog bo obilno poplačal vsem, ki bodo sodelovali pri reševanju

parijcev. Saj tudi o njih veljajo Jezusove besede: „Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili“ (Mt 25, 40).

V Japonski šoli

Avguštin Antolín poroča z Japonskega:

Tokijo, 5. 9. 1939.

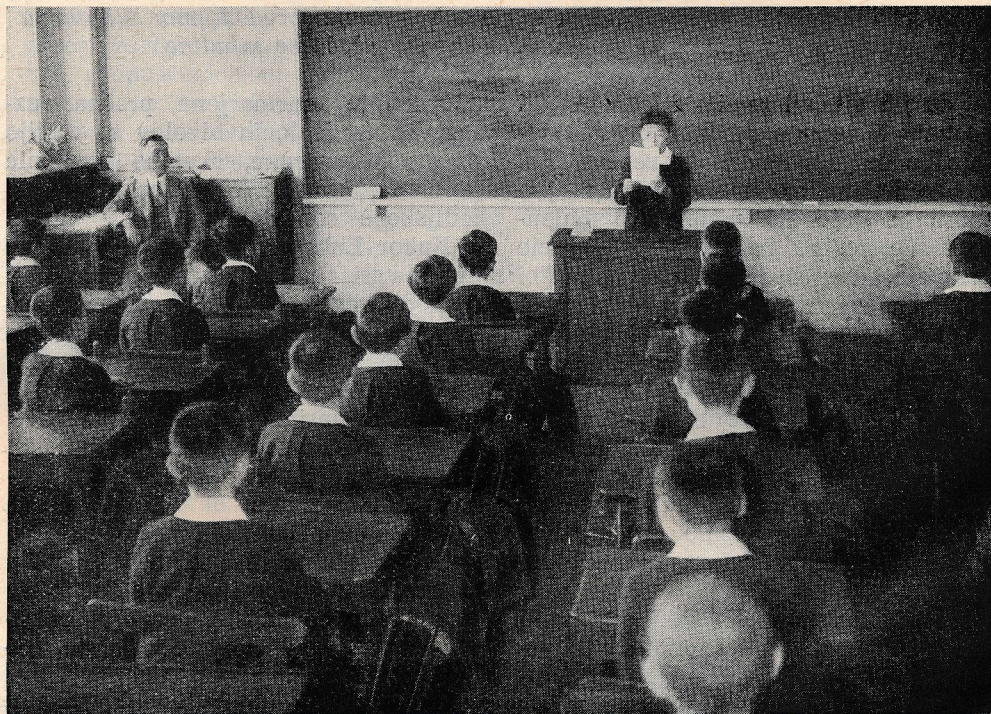
Častiti gospod urednik!

Letos smo bili na počitnicah v Odavari. To je majhno mesto ne daleč od Tokija. Tu je bilo seveda življenje cenejše, kot v glavnem mestu.

V ljudski šoli smo pred tisoč otroki priredili propagandno gledališko predstavo. Morate vedeti, da na Japonskem otroci prihajajo v šolo tudi med počitnicami, ki so sredi šolskega leta in ne na koncu kot pri vas doma. Tukaj se začne šolsko leto s prvim aprilom, a počitnice so mesca julija

in avgusta. Toda tudi v tem času prihajajo otroci vsak dan k telovadbi in k šolskemu ponavljanju, vsaj eno uro. Sedaj je izšel zakon, ki je odpravil sploh vsake počitnice. Zakon bo stopil v veljavo prihodnje leto. Na srednjih in visokih šolah so imeli do sedaj popolne počitnice, toda dijaki so se morali udeležiti vsaj nekoliko dni skupnega dela v raznih državnih podjetjih. Tako so na primer visokošolci morali delati en teden za zboljšanje državnih cest; srednješolci so čistili državne parke in vrtove, i. t. d. Delo je bilo obvezno in so se ga morali udeležiti tudi gg. profesorji.

Naj Vam tukaj napišem še nekoliko

Moderna japonska šola. Učenec bere svojo nalogo.

besed o ljudskih šolah; o srednjih in visokih šolah Vam bom poročal kdaj pozneje. Na splošno so ljudske šole zelo razvite in so obvezne za vse otroke od 6. do 12. leta. Otrok hodi v isti razred le eno leto, četudi nič ne zna. Učitelji se zmenijo le bolj za nadarjene in posebno te negujejo in poučujejo. Nadalje učitelj nima vpliva na otroke samo v šoli, ampak tudi izven šole. Učitelj je bolj odgovoren za otrokova dejanja na ulici in drugod kot sami starši. Zato je tudi tako veliko zanimanje med učitelji, kaj delajo otroci in kam zahajajo. Dobri in misijonom naklonjeni učitelji lahko zelo veliko storijo za naše mladinske domove. Včasih se zgodi, da kar nenadoma otroci več ne prihajajo. Če boste šli za vzrokom, boste našli, da jim je učitelj prepovedal prihajati v mladinski dom.

Dobijo se tudi taki učitelji, ki uporabljajo don Boskov sistem. V Ozaki celo berejo v nekem razredu življenjepisa Dominika Savija pri npravstvenem pouku.

Največ preglavice delajo japonskim otrokom znaki, to je branje in pisanje znakov. Po končani ljudski šoli bi moral vsak Japonec poznati vsaj 2000 znakov, ki zadostujejo, da moreš brati navadne knjige in časopise.

O kakem verskem pouku ni govora. Imajo pa otroci vsak teden vsaj eno uro npravstvenega pouka. Učitelj jih

navaja k dobremu, berejo spodbudne vzglede, se učijo lepega obnašanja. Toda o kakršni koli veri ali o Bogu jim nihče ne govori. Misijonarji poučujejo katoliške otroke veronauk navadno ob sobotah zvečer v misijonu. Pogani pa nimajo na splošno nobene druge verske izobrazbe kot le ono, ki so jo dobili od svojih staršev. Zato je splošna verska nevednost med budisti in šintoisti zelo razširjena. Bonci navadno ne poučujejo ljudstva, ker se najbrž bojijo, da bi jih ljudstvo začelo prijemati zavoljo nedoslednih in napačnih nauk.

Preden se začne pouk v šoli, se zberejo na dvorišču vsi učitelji in otroci pred cesarjevo sliko, pred katero se globoko priklonijo. Nato pa se še poklonijo kipu, ki predstavlja otroka Ninomija Kinžiroja, ki predstavlja vzor otroške marljivosti pri učenju. Kinžiro je bil ubog deček, ki si je služil vsakdanjo pest riža s tem, da je hodil v gozd nabirat suhih vej. Hotel se je tudi nekoliko izobraziti, a ker zavoljo revščine ni mogel hoditi v šolo, se je učil kar na poti, ko je nabiral in nosil drva na prodaj. Dandanes ima skoraj vsaka ljudska šola njegov kip in otroci ga častijo kot svojega posebnega bogavaruha v učenju.

Iz srca Vas pozdravlja

Vam vdani v S. J.

Antolin Avguštin.

Še je čas

Vedno bolj se bliža dan, ko bo pet slovenskih salezijanskih misijonarjev posvečenih v duhovnike. Prvi, **Maroša Martin** (Čile), bo že prve dni decembra; drugi, **Antolin Avguštin** (Japonska), **Čigan Ivan** (Indija), **Ozmec Ignacij** (Salvador) in **Rijavec Mirko** (Kolumbija), pa bodo posvečeni spomladi ali v zgodnjem poletju.

Obljubili smo jim v imenu vseh sal. sotrudnikov in sotrudnic, da bomo poslali **vsakemu lep novomašni dar**, kot mašno obleko, oltarno opravo in druge potrebščine, ki jih misijonar potrebuje pri svojem apostolskem delu. Ob tem daru se bodo misijonarji potem vse življenje spominjali svojih dobrotnikov pri daritvi sv. maše.

Precej velikodušnih darovalcev se je že našlo, vendar pa je še čas in tudi potreba, da se oglasijo novi, ki bodo pomagali reševati čast salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic.

Kaj pravite?

Pravite, da ste salezijanski sodrukniki? Pa poznate don Boska in njegovo ustanovo komaj po imenu. Iz njegovega lepega in nadvse zanimivega življenja pa skoraj ničesar ne veste. To salezijanskim sodrudnikom in sodrudnicam nikakor ni v čast. Posebno odkar imamo tako lepo pa tudi tako ceneno knjigo o don Bosku.

ŽIVLJENJE SV. JANEZA BOSKA

Vezano v krasne izvirne platnice stane za sodrudnike samo 40 dinarjev.

„To je najboljše in najlepši slovenski svetniški življenjepis,“ je zapisal o njem Slovenec. Kdor ga je enkrat začel brati, ga kar ne more več odložiti. Nekateri so prebedeli ob njem kar cele noči. Sodrudniki in sodrudnice, skrbite, da pride ta lepa knjiga v vsako slovensko hišo. Božič in novo leto, to je prilika, da komu podarite Življenje sv. Janeza Boska.

Iz Argentine

(VI. Zmet, Buenos Aires.)

Naše bralce Vestnika moram malo seznaniti s salezijansko ustanovo v Argentini.

To republiko ob prstenem veletoku La Plata je don Bosko nazival svojo drugo domovino. Njegovi sinovi so se zares razstresli po vsej prostrani republiko od Ognjene zemlje tja do Bolivije. Sedanje stanje nam najlepše predočijo številke: v treh argentinskih inspektorijah, ki zavzemajo središče, sever in jug republike, se nahaja 78 salezijanskih zavodov.

Velemesto Buenos Aires šteje osem naših zavodov s tremi župnijami. Prvi in glavni zavod se imenuje Zavod Pija IX. ali San Carlos. Kot ugleden internat ima 250 srednješolcev in pri-

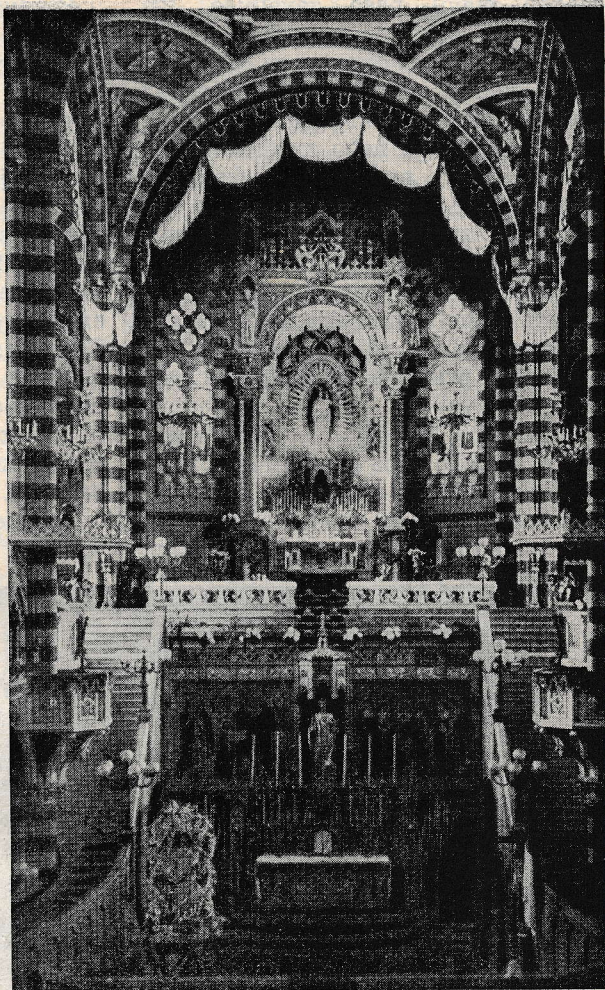
bližno toliko gojencev rokodelcev. Glede šolstva se v Argentini drže sistema: 6 razredov ljudske šole, nato 5 letnikov srednje šole z maturo ali »bachillerato«, ki odpre pot na vseučilišče.

Naša obrtna šola je na daleč poznana. Koliko gojencev je prišlo do dobrega kruha med svetom. Za to se morajo zahvaliti edino samo tej praktični don Boskovi ustanovi.

Dandanes imamo po Buenos Airesu polno takozvanih akademij, katere obiskujejo odrasli fantje ob večernih urah z namenom, da bi se čimprej usposobili za delo in za službo. Vsak večer jih vidite s knjigami v rokah v avtobusih, tramvaju ali podzemski

železnici, ko po svoji dnevni zaposlitvi hite k učenju. Naši gojenci imajo to prednost, da začenjajo z 12 leti svojo življenjsko pot s točnim programom v strokovni izobrazbi; v moralnem oziru pa jim zavod nudi versko vzgojo v dobi petih let. Največ fantov se priklanja za mehanično stroko.

Tudi tiskarna ima že mnogo zaslug, kajti iz nje so izšli skoro vsi učbeniki, ki se rabijo v naših zavodih. Leto za letom izhajajo »Knjižice«, ki razširjajo katoliško čtivo. Istotam se tiska mesečnik »Orientaciones«, ki predstavlja zavode centralne inspektorije. Cerkev, ki se nahaja poleg zavoda, je ena najlepših v Buenos Airesu. Njena kriptna pomaga mnogo za razmah verskih obredov, tako za notranje kakor za župljane, ne da bi motili eden drugega. Sliko, ki jo pošiljam, predstavlja kamarin Marije Pomočnice na dan 24. maja. Modro-belo-modra zastava, ki obroblja lok nad oltarjem, spominja na naslednji dan v katerem se obhaja državni praznik. Kadar se svetišče koplje v luči žarnic, se zdi, da si v malih nebesih.

Buenos Aires: Notranjščina cerkve Marije Pomočnice v zavodu Pija IX. Ali ni nekoliko podobna našemu rakovniškemu svetišču?

Mladinski dom na Kodeljevem

Devetdnevnic za mir. — Na pobudo sv. očeta so se začele v Ljubljani javne molitve za odvrnitev vojske. Naša cerkev je bila tretja na vrsti. Devetdnevnic se je udeleževalo lepo število vernikov. Ta pobožnost je služila obenem v pripravo na praznik sv. Terezike in obletnico blagoslovitve cerkve, ki smo jo obhajali v nedeljo dne 8. oktobra.

Žegnanje. — Vsi smo se ga vese-

lili in se skrbno pripravljali nanj. Radi dežja je morala na predvečer izostati rimska procesija. Pa se je vseeno zbralo precej ljudstva v praznično razsvetljenem in okrašenem svetišču. Mnogo mladine je opravilo spoved. Tudi na praznik je deževalo. Zjutraj je bila močno oblegana obhajilna miza. Ob pol devetih je bil govor; g. ravnatelj Deškega vzgajališča na Selu je v toplih in vznesenih

besedah slavil našo zavetnico. Pri slovesni sv. maši je naš zbor izvajal latinsko mašo z orkestrom. Ganljivo je bilo gledati mladino, ki je trumoma pristopala k angelški mizi.

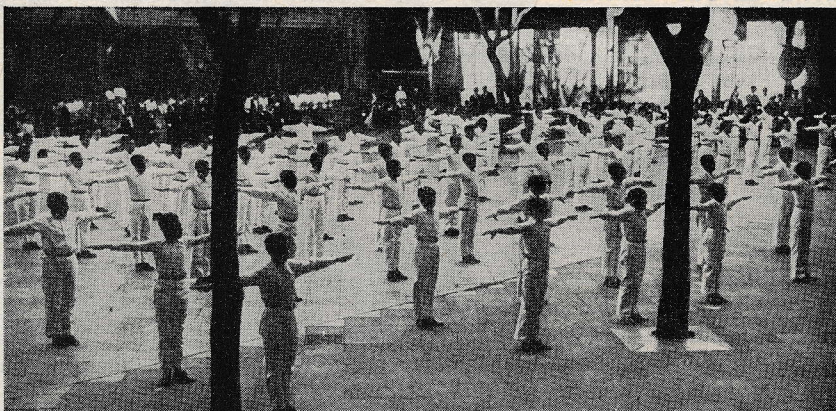
Popoldne se je nebo zvedrilo. Množica je skoro napolnila cerkev. Že sedaj se vidi, kako prav je bilo, da je novo svetišče tako prostorno. G. prof. dr. Terčelj je zbrani množici lepo orisal malo pot sv. Terezije k svetosti. Nato je množica do zadnjega kotička napolnila veliko dvorano, kjer je mladina priredila akademijo v proslavo M. Cvetki.

Počitniška kolonija. — Devetdeset dečkov je šlo letos v dveh skupinah na Bloke, da so se tam v zdravem višinskem zraku in soncu okrepili za novo šolsko leto. Krajevni šolski odbor

Predvsem pa dolgujejo zahvalo naši skavti g. grofu, ki jih je tako ljubeznivo oskrbel in jim še zadnji dan pomagal iz zelo velike nepriroke. — Bog naj g. grofu vse stotero povrne!

Učilnica. — Precejšnje število naših fantov je letošnje leto prešlo iz osnovne šole na različne gimnazije. Učenja so se lotili z vso vnemo. Vsak dan pridejo s torbicami pod pazduho k maši, nato pa se gredo pod vodstvom enega gospoda učiti v posebno sobo. Tam imajo tudi instrukcije. Nobeden ne sme zapustiti učne sobe, dokler niso naloge skrbno spisane in dokler ni bil izprašan. Če je z odgovori dokazal, da zna, tedaj še le sme v zlato prostost.

Nekateri izmed novih študentov gojijo tiho željo, da bi postali duhovniki.

Buenos Aires. Gojenci v zavodu Pija IX. pri telovadbi na prostem.

z županom Rudolfom in gospo uprav. Zabukovčevu na čelu nam je dal blagohotno na razpolago šolske prostore v Novi vasi. Mladina se je vrnila v Ljubljano polnih rdečih lic. Tudi verski in vzgojni vplivi so na mnoge zelo blagodejno učinkovali.

Skavti so pa taborili na pravem pravecatem otoku sredi Krke pri gradu Otočcu na Dolenjskem. Gospodinjala jim je s pravo materinsko požrtvovalnostjo ga. Avšičeva. Toliko dela jo je stala številna družina, da se je vrnila zares utrujena. Komaj je sproti mašila lačne kljune in krpala raztrgane hlače.

Bog daj, da bi se jim izpolnila. Uče naj se pridno, molijo radi, pogosto naj prejemajo zakramente, skrbno naj se varujejo slabih tovarišev in vsega, kar je grdo in umazano, ostalo bo pa naredila božja previdnost. Morda bomo pa le dočakali kakšne nove maše v cerkvi sv. Terezike.

Krožek je imel na svojih tedenskih sestankih že par zanimivih predavanj. S posebnim zanimanjem smo poslušali preč. g. Farkaša, ki je bil ob izbruhu sedanje vojne na Dunaju. Predavanja se je udeležilo, nekaj nad 50 fantov. Tudi k duhovni obnovi za september je prišlo precej članov. Duhovne obno-

ve se vršijo v začetku vsakega meseca. Nadnaravno življenje v duši je prvo, vse drugo se mora takrat umakniti skrbi za dušo.

Shod za sotrudništvo imamo tudi redno vsak mesec. Pri zadnjem smo posebno ugotovili, da je nujno potrebno pospešiti nabiralno akcijo za dograditev cerkve. Prihodnjo pomlad, bi bilo treba napraviti zunanji omet in dvigniti zvonik, pa zaenkrat ne kaže nič kaj dobro. Molimo, da bi Bog po priprošnji sv. Terezike ganil srca kakšnih imovitejših dobrotnikov, ki bi pospešili dovršitev cerkve z večjimi darovi.

* * *

Od tu in tam

Sveta maša za mir v Evropi se vsak dan ob pol devetih bere pri oltarju sv. Janeza Boska v cerkvi Marije Pomočnice v Turinu. To bo trajalo eno celo leto. Potrebno vsoto so zbrale turinske sotrudnice.

Tudi Hivarci molijo za mir. — Mali Hivarčki v salezijanskem misijonišču v Mendezu v Ekvadorju so si zelo resno vzeli k srcu papeževó naročilo, da naj posebno otroci molijo za mir na svetu. V ta namen napravijo vsak dan en poseben obisk Jezusu v najsvetejšem Zakramentu, pred kapelico Brezmadežne pa zmolijo kratko molitev po namenu sv. očeta papeža.

Slovesnosti na čast bl. Mariji Mazzarelli na Nemškem. — Novo blaženko so najprej počastili v Berlinu v cerkvi sv. Hedvige, 20. nov. lanskega leta. Tri tedne pozneje, 14. decembra, v Regensburgu; 23. aprila v Essen Borbecku in 21. maja v Monakovem. Povsod so se ljudje, zlasti sotrudniki in sotrudnice, v velikem številu udeležili proslav, ki so potekle zelo pristrčno. V Monakovem je naznanil svojo udeležbo celo kardinal Faulhaber, a je bil v zadnjem trenutku zadržan, da ni mogel priti.

Visok obisk v Mendezu. — Minister za državno obrambo in več drugih visokih vladnih gospodov iz glavnega mesta ekvadorske republike je meseca junija obiskalo salezijanski misijon v Mendezu. Naši Hivarčki so jim pripravili lep sprejem. Visoke goste so posebno ganile

Te kratke novice, ki smo jih podali, pričajo, da Mladinski dom živi, dela in se razvija. Letošnjo jesen poteka dvajset let, odkar se je začel Mladinski dom — v starih vojaških barakah. Zdaj pa stoji ponosna stavba in zraven nje še ponosnejša cerkev. Res da je bilo treba veliko truda in naporov, preden se je vse to trdno postavilo na noge. Ali božja previdnost, blagoslov Marije Pomočnice in priprošnja sv. Janeza Boska in naše Male Cvetke so nas spremljali skozi vse stiske in težave. To nas potrjuje v prepričanju, da je ta ustanova res božje delo, vredno žrtve, ljubezni in podpore, ter pravi blagoslov za vso okolico.

narodne pesmi v hivarskem in španskem jeziku. Pri slovesu je minister zapisal v spominsko knjigo: „Ko zapuščam to gostoljubno hišo, morem reči, da občudujem velikansko delo, ki ga je izvršil salezijanski misijon za napredek omike. Za vse to pa gre hvala čudoviti požrtvovalnosti in neizmerni prizadevnosti don Boskovih sinov.“

Salezijanska ustanova na Portugalskem se lepo razvija. Lansko leto so odprli kar dva nova zavoda, noviciat v Mogoforesu in poljedelsko šolo v Semideju. Hišo za noviciat, ki ima nadvse lepo lego, sta podarili vrli sotrudnici sestri Osorio de Mello iz Mogoforesa. Na Portugalskem je zdaj vsega skupaj sedem zavodov. Najstarejša sta zavoda v Lisboni (1895) in v Oportu (1909), vsi ostali pa so bili ustanovljeni po vojski.

Predsednik portugalske republike, general Carmona, je v spremstvu ministra za narodno vzgojo obiskal salezijanski zavod v Lisboni, kjer si je s posebnim zanimanjem ogledal naše obrtne šole. V gledališču so mu gojenci priredili pristrčno akademijo. Tu se je oglasil k besedi tudi minister za narodno vzgojo, ki je z navdušenjem govoril o don Boskovih ustanovah. Končno je dostavil: „Tudi v tem zavodu hodijo salezijanci po don Boskovih stopinjah: drže se svoje metode, imajo pravi vzgojni in socialni čut, z vso požrtvovalnostjo si prizadevajo, da bi vzgojili mladino, ki bo poštena, delavna, pa tudi pripravljena na žrtve.“

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Najlepše se zahvaljujem Mariji Pomočnici, da mi je izprosila ljubo zdravje. Tri mesce sem bila težko bolna. Priporočala sem se dobri nebeški Materi z otroki in drugimi, ki so opravljali devetdnevnic, in Marija je pomagala. Zahvala tudi sv. Janezu Bosku, h kateremu so tudi molili doma in na Rakovniku. — *Marija Istenič, Rovte.*

Ne najdem besed, da bi se mogla dovolj prisrčno zahvaliti tebi, Pomočnica kristjanov, ki se ne imenuješ zastonj Zdravje bolnikov. V težki bolezni sem se obrnila k tebi in bila sem uslišana. Neštokrat si mi že pomagala v važnih zadevah in tudi zdaj te nisem prosila zastonj. Po opravljeni devetdnevnic se je obrnilo na bolje. Prilagam obljubljeni dar in prosim tvoje pomoči še nadalje, zlasti v teh tako težkih časih. — *Mana Žumer, Polje pri Vodica.*

Izvršujoč obljubo, se javno zahvalim za pomoč v hudi denarni stiski. — *Zupan G., Ljubljana.*

Pošiljam Mariji Pomočnici v zahvalo za zdravje na očesu in večkratno uslišano prošnjo 20 dinarjev in prosim, da objavite v Vestniku. — *Balažic Marica, Karlovec.*

Zahvaljujem se iskreno Mariji Pomočnici, svetemu don Bosku in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje težke bolezni in se priporočam za varstvo in pomoč še nadalje. — *Jazbinšek Milica, Št. Vid.*

Že dolgo dolgujem zahvalo Mariji Pomočnici, za izredno veliko milost. Eno leto nisem bila sposobna za nobeno delo. Poleg tega sem morala v Ljubljano v bolnišnico na operacijo, kjer sem morala ležati en mesec. Prosila sem Marijo, naj mi izprosi pri Bogu milost, da se spet

vrnem domov k svojim. Želja se je po priprošnji Marije Pomočnice izpolnila. Zdaj sem zdrava, in polna hvaležnosti za to milost priporočam vsem stiskanim: Obrnite se k Pomočnici kristjanov, tam boste našli pomoč. — *M. A., P.*

Prosili smo na Rakovniku, da opravite devetdnevnic in sv. mašo za sestro, ki je v bolnišnici čakala na težko operacijo v želodcu. Operacijo je srečno prestala, toda po operaciji se ji je stanje poslabšalo, da so zdravniki obupali, da bi ostala pri življenju. Obrnili smo se z velikim zaupanjem do Marije Pomočnice na Rakovniku, Male Cvetke in Jezusovega Srca, da bi nam pomagali. Molitev ni bila zaman. Stanje bolnice se je izboljšalo in je upanje, da ozdravi. Ker je to ozdravljenje res dokaj čudežno, je naša dolžnost, da vas o tem obvestimo in se zahvalimo v Vestniku. Pri tem pa prosimo še za nadaljnjo pomoč. — *Družina Jerovšek, Št. Janž.*

Trpela sem hude živčne napade. Zatekla sem se z devetdnevnic k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji Deteta Jezusa in stanje se mi je toliko izboljšalo, da vršim svoje dolžnosti. Tisočera zahvala Mariji Pomočnici. — *O. M. C. Šmihel.*

Nadalje se zahvaljujo: *Klemin Alojzija, Laško, za zdravje — Hrustelj Ela, Vitanje, za uslišanje. — Z. K., Polhov gradec, za pomoč v težki zadevi. — Jerič Marija in Mihael, Mohrdorf, za uslišano prošnjo. — A. K., Ljubljana, za ozdravljenje. — J. M., Vič, za ozdravljenje. — J. N., Selo, za izboljšanje bolezni v glavi. — L. M., Cerklje, za ozdravljenje. — V. S., Sušak, za uslišanje. — Neimevna iz Ljutomera za ozdravljenje.*

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec

Urednik: Tone Vode.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Odkar izhaja Salezijanski vestnik, ni bilo številke, ki ne bi bila prinesla, zahval za uslišane prošnje. Tudi neprestano prihajajo prošnje: „Opravite po tem in tem namenu devetdnevnic k Pomočnici kristjanov.“ To kaže, da slovensko ljudstvo z velikim zaupanjem opravlja devetdnevnic, ki jo je priporočal sv. Janez Bosko. Kaže pa tudi, da salezijansko sodelništvo, kar se tiče češčenja Marije Pomočnice, ne spi, ampak dela. Da ljudje tako zaupno opravljajo devetdnevnic k Mariji Pomočnici in da se priporočajo za devetdnevnic na Rakovniku, to je zasluga salezijanskih sodelnikov in sodelnic, ki videč svoje znanke v težavah priporočajo: „Opravi devetdnevnic k Mariji Pomočnici,“ ali: „Piši na Rakovnik, da opravijo devetdnevnic.“

To prizadevanje je popolnoma po duhu salez. sodelništva. Med velikimi nameni, ki jih ima salez. sodelništvo, je tudi širjenje Marijinega češčenja. Zato smo vam hvaležni za vašo gorečnost in prosimo: delajte še nadalje na tem za duše tako koristnem polju!

Priporočajte tudi, da naj zahvale za prežete milosti objavljajo v Vestniku. Zahvale so močna spodbuda k Marijinemu češčenju. Koliko jih prav zahvale nagnejo, da se zatečejo za pomoč k Mariji.

V čem obstoji devetdnevnic, ki jo je priporočal sv. Janez Bosko, je znano. Kljub temu ne bo škodovalo, če ponovimo. Don Bosko je vsem, ki so bili v potrebah, priporočal: „Molite devet dni zaporedoma 3 očenaše, zdravamarije, čast bodi z vzdihljajem: Češčno in hvaljeno naj vedno bo presv. Rešnje Telo! in 3 Pozdravljena kraljica z vzdihljajem: Marija, Pomoč kristjanov, prosi za nas! Med devetdnevnic prejmite sv. zakramente in se po možnosti spomnite s kakšnim darom dobrodelnih naprav v prid mladine.“

Sotrudniki in sodelnice! Opravljajte marljivo to devetdnevnic in jo priporočajte tudi drugim.

Devetdnevnic po namenu prosilcev se neprenehoma opravljajo v salezijanskem zavodu na Rakovniku, kakor tudi v drugih sal. zavodih. Kdor želi, da se opravlja po njegovem namenu, naj piše na »Vodstvo salez. sodelništva, Rakovnik, Ljubljana 8«.

Nove knjige

Sveto pismo novega zakona.

Prvo celotno izdajo Novega zakona v priredbi dr. Jereta, dr. Pečjaka in dr. Snoja smo dobili že pred desetimi, oziroma petnajstimi leti v dveh lepih knjigah. Letos, oziroma predlanskim, pa je po prizadevanju škofijskega ordinariata ljubljanskega izšla druga izdaja v **priročni žepni obliki**. S tem je vsakemu Slovincu dobre volje podana prilika, da prav poceni pride do knjige vseh knjig. Sveto pismo novega zakona, v katerem je na prečudno preprost način podano Jezusovo življenje in zgodovina prvih krščanskih občin, ki se zrcali iz Apostolskih del in listov, mora biti stalen spremljevalec, zaupen svetovalec in najboljši prijatelj vsakega katoličana v veselih in žalostnih urah. Nobene slovenske družine bi ne smelo biti, ki bi ne imela te najlepše knjige. Zato vsem sodelnikom in sodelnicam kar najgorkeje priporočamo, da si jo čim prej nabavijo. Naroče jo lahko tudi pri Salezijanskem sodelstvu na Rakovniku. **Cene:** Sveto pismo n. z. I. del (**Evanġeliji in Apostolska dela**) broširano 8 din, v platno vezano 12 din. — Sv. pismo n. z. II. del (**Apostolski listi in razodetje**) broširano 8 din, v platno vezano 12 din. — Oba dela skupaj (**ves Novi zakon!**) v platno vezana 22 din, v usnje vezana 48 din.

Angelček varuh moj. „Knjižic“ št. 141. Pisatelj nam najprej na kratko poda katoliški nauk o angelih, o dobrih in hudobnih duhovih na splošno, potem pa o angelih varuhih posebej. Z zgodbami iz sv. pisma, iz zgodovine, in iz vsakdanjega življenja nam nazorno pokaže, kako angeli varuhi ljubeznivo skrbe za varovanje.

Ob Reki smrti. „Knjižic“ št. 142. Zanimivo popisuje junaštvo dveh salezijanskih misijonarjev, ki sta prelila svojo kri za Kristusa v prašumah divjega Mato Grossa v Braziliji.

Za božič in novo leto

imamo spet na razpolago vrsto novih lepih božičnih razglednic. Okrog trideset različnih, pristrčnih, v pravem krščanskem duhu ustvarjenih umetnin z najlepšimi božičnimi motivi.

Ko pišete svojim znancem prijateljem in jim voščite vesele praznike, se poslužujte samo naših razglednic. Zahtevajte jih po vseh trafikah in trgovinah. Naročila sprejema: Salezijansko sodruštvo, Rakovnik, Ljubljana 8.

Salezijanska založba

vam priporoča tele knjige:

Lemoyne - Vode: Sv. Janez Bosko, v platno vezana knjiga din 50.-, po pošti 5.- din več.

„Izredno živo pisan življenjepis!... Gotovo ga bo vsakdo, ki ga dobi v roke, z duhovnim veseljem prebral do konca, z ganotjem, presunjen v duši. Slovensko nabožno slovstvo se je vidno obogatilo s to najobširnejšo (515 strani), najlepšo svetniško monografijo“ (Nova zapoved št. 1. 1939).

Dr. Josip Valjavec: Blaženi Janez Bosko, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.

Kratek don Boskov življenjepis; v strnjeni obliki so v njem zbrani najvažnejši podatki njegovega življenja.

Dr. Franc Knific: Junak s pristave, broš. din 8.-, po pošti 1.50 več.

V izredno živahnem in mestoma šaljivem pripovedovanju so opisana don Boskova mlada leta, ki so tudi na njegovo poznejše življenje odločilno vplivala. — Nad 50 slik!

Dr. Franc Walland: Sv. Frančišek Saleški; broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.

Življenje študenta in mladega advokata, ki si je med bojem in težavami utiral pot k božjemu oltarju, zaživi v tej knjigi pred nami. Pisatelj nas s svojim zgovornim pripovedovanjem pelje v ono dokaj mračno dobo, ko so mnogi krivoverci pretkano širili svoje nauke in razdvajali duše, pa jih je Frančišek, škof ženevski, s svojo brezprimerno dobroto, ljubeznijo in nesebičnostjo pridobival in osvajal za Boga.

Dr. Josip Valjavec: Mala Cvetka, IV. izdaja, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.

To je kratek življenjepis ljubke svetnice iz Lisieuxa, ki si je na mah osvojila vsa srca širom katoliškega sveta. Štiri izdaje v primeroma kratkem času pričajo, s kakim veseljem segajo po tem ljubkem življenjepisu.

Za miklavževanje priporočamo:

Dr. Jerko Gržinčič: MIKLAVŽ PRIHAJA. Opereta tridejanka. Din 50.-, po pošti 2 din več. Besedilo samo 2 din.

Za božič:

Dr Jerko Gržinčič: JEZUŠČKU. Tri božične pesmi za mešani zbor. Din 10.-, po pošti 1,50 več.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8